

určení sporných poměrů a podrobily se vykonatelnosti soudních nálezů. Z toho plyne, že tam, kam nesáhá svrchovanost tuzemského státu, není místa pro výkon tuzemské pravomoci soudní. Tak tomu jest, pokud jedná se o výkon tuzemské soudní pravomoci proti cizímu státu. Jestli i tento nositelem státní svrchovanosti. Tato jest téže jakosti a síly jako svrchovanost státu tuzemského a vylučuje tudíž vzájemný poměr nadřízenosti a podřízenosti vůbec a tudíž i poměr procesuální nadřízenosti a podřízenosti. Bez této není však výkon soudní pravomoci vůbec myslitelným. Nepřísluší proto tuzemským soudům, by jednaly o žalobách na cizozemský stát, leda že by tento výslovně tuzemské soudní pravomoci dobrovolně se podrobil, nebo že jednalo by se o právní vztahy k tuzemským nemovitostem, tudíž k součástem zdejšího státního území. Ježto pak ani toho, ani onoho vyjimečného případu zde není, jest žaloba, pokud směřuje proti prvžalované, vyňata z tuzemské soudní pravomoci a náleželo prvé stolici, by zachovala se dle poukazu § 42 j. n. a, když se tak nestalo, bylo na odvolacím soudu, by postupoval dle §§ 477 čís. 6 a 478 I c. ř. s.

Čís. 713.

Žádal-li odesílatel, by zásilka byla dráhou převážena, ručí dráha za váhu, jež byla jí na nákladním listu potvrzena, ať ve skutečnosti zboží převážila čili nic. Jinak ručí dráha za váhu, jež byla jí na nákladním listu ověřena, jen bylo-li dokázáno, že zboží skutečně převážila.

(Rozh. ze dne 19. října 1920, Rv I 448/20.)

Ze stanice V. odeslána byla žalobci vagonová zásilka zboží do stanice D., kdež byla převážena a shledán úbytek vůči váze, jak udána byla v nákladním listu. Při odeslání nebyla zásilka dráhou převážena; skladník dráhy opatřil však omylem nákladní list vážním razítkem. Žaloba o náhradu škody bylo procesním soudem prvé stolice zamítnuta v podstatě z těchto důvodů: Vzhledem k tomu, že zásilka nebyla při odeslání dráhou úředně převážena, jakož i proto, že tu jde o zásilku vagonovou, kterou odesílatel má sám naložiti (tarif díl I B V b 4) nejsou údaje nákladního listu o váze důkazem proti dráze, a jest proto povinností žalobcovou, aby prokázal, že skutečně váha zásilky činila tolik, jak v nákladním listu uvedeno (§ 61 odstavec čtvrtý žel. dopr. ř.). Žalobci nepodařilo se prokázati, že váha zásilky při podání k dopravě činila tolik, na kolik zní nákladní list, nepodařilo se mu vůbec prokázati, kolik zásilka vážila, a následkem toho nelze zjistiti, zda za dopravy vůbec nějaká ztráta nastala (§ 84 žel. dopr. ř.). Bylo proto žalobu zamítnouti. O d v o l a c í s o u d rozsudek potvrdil z týchž důvodů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl po právní stránce v

d ů v o d e c h:

Jest na odesílateli, by dle § 56 dopr. žel. ř. udal v nákladním listě také váhu zásilky, jen zboží kusové, které dráha nakládá (§ 58 odstavec druhý dopr. ř.), musí býti dráhou odváženo. Jiné zboží převažuje dráha jen tehdy, když odesílatel navrhl to v nákladním listě, nebo, nebyla-li váha

zboží v nákladním listě uvedena. Návrhu tohoto v nákladním listě není, takže neměla žalovaná dráha příčiny, zboží převažovati a nebyla by porušila smlouvu dopravní, kdyby vagonové zboží, o jaké jde, nebyla odvážila. Jen tehdy, bylo-li za převážení žádáno, ručí dráha za váhu, pojatou do nákladního listu bez ohledu na to, zda dráha zboží skutečně vážila čili nic, a to proto, že dráha z opomenutí žádaného vážení nesmí nabýti výhod protismluvních a protože odesílateli záleží na stvrzení určité váhy a rikoliv na převážení a počítání kusů. Dovolatel jest proto v omylu, když má za to, že v případě, o který se jedná, stačí pouhé stvrzení váhy v nákladním listě tím, že bylo opatřeno razítkem, jímž dráha osvědčuje převážení zboží. Nebyla-li dráha k převážení povinna, může se příjemce zboží dovolávati předpisu § 61, odstavec čtvrtý dopr. ř. jen tehdy, prokáže-li, že dráha také skutečně odvážila a mimo to i zjištěnou váhu v nákladním listě stvrdila. Nezbývá proto žalobci, než-li aby jinak prokázal, že dráhou přijaté zboží na zasilací stanici vážilo tolik, kolik udáno v nákladním listě. Důkaz ten však se dovolateli, jak nižší stolice bezvadně zjistily, nepodařil, pročež bylo dovolání co bezdůvodné zamítnouti.

Čís. 714.

Snadnější možnost krádeže zboží z otevřeného vozu není omluvným důvodem ve smyslu § 86 čís. 1 žel. dopr. řádu.

(Rozh. ze dne 19. října 1920, Rv I 462/20.)

Žalující firma odevzdala žalované dráze k dopravě 135 pytlů obilí, z nichž však došlo do stanice určení pouze 131. V nákladním listě byl počet pytlů udán, dráha jich však nepřepočítala. Zboží bylo dopraveno v otevřeném vagoně. Žalobu o náhradu škody proce sní soud první stolice zamítl, vyloučiv ručení dráhy proto, že počet pytlů nepřepočítala a že neručí za nebezpečí, jež jest spojeno s dopravou v otevřeném voze. Odvolací soud žalobě vyhověl nabyv opětným výsledkem zřízence žalobkyně, jež zboží nakládal, přesvědčení, že bylo skutečně naloženo 135 pytlů a uvedl v důvodech po stránce právní, že dráha ručí za ztrátu dle § 84 žel. dopr. řádu, když se jí nepodařilo prokázati žádný z omluvných důvodů.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání a uvedl mimo jiné v

důvodech:

Neprávem odvolává se žalovaná na § 86 odstavec prvý čís. 1 žel. dopr. řádu, namítajíc, že ztrátu čtyř pytlů jest přičítati nebezpečí, které je spojeno s přepravou zboží ve vozech otevřených, zvláště když prý i snadnější možnost krádeže dlužno čítati k tomuto nebezpečí. Dovolatelka se mýlí. Zákon má na mysli hlavně nebezpečí živelními pohromami, jako vlivy povětrnosti, ohněm a pod., nikoli však nebezpečí krádeže. Toto jest spíše vyloučeno poslední větou dotčeného místa zákona, stanovící, že nebezpečím, spojeným s tímto způsobem dopravy, nerozumí se nápadný schodek na váze nebo ztráta celých kusů, jak právě obyčejně bývá při krádeži. Není-li tu předpokladů první věty § 86 odstavec prvý čís. 1 žel. dopr. řádu, ne-